

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/738/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112206275
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112206275.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: BL Telecom debt, s.r.o. so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO 45 535 108, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO 36 862 711, proti odporcovi: T. T. Y., bytom B. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Občianskeho združenia OZ právna pomoc spotrebiteľom so sídlom Košice, Sofijská 13, IČO 42247268, právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom Košice, Budapeštianska 8, o zaplatenie 331,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 12C/156/2012-43 zo dňa 31. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi **m e n í t a k**, že navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 68,38 eur, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Ladislava Mikluša, do troch dní.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 16,11 eur, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Ladislava Mikluša, do troch dní.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania 15 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa domáhal proti odporcovi zaplatenia istiny 331,94 eur s úrokmí z omeškania. Súd vykonal dokazovanie a zo zmluvy o pripojení zo dňa 3.4.2007 bolo zistené, že právny predchodca navrhovateľa, Slovak Telekom, a.s., Bratislava, odporcovi aktivoval SIM kartu a priradil mu telefónne číslo za účelom užívania služieb poskytovaných navrhovateľom. Účastníci zmluvy zároveň uzavreli aj Dodatok k uvedenej zmluve za účelom aktivácie účastníckeho programu a dohodu o predaji zľavneného mobilného telefónu typu Samsung E570 za kúpnu cenu (1,- Sk) 0,033 eur, pričom skutočná cena resp. výška poskytnutej zľavy v zmluve nebola definovaná. V zmluve bola zakotvená aj povinnosť odporcu uhradiť zmluvnú pokutu vo výške (10.000,- Sk) 331,94 eur pre prípad porušenia zmluvných povinností odporcom, najmä uvedenej v bode 1 písm. b) alebo 2), t.j. riadne a včas platiť cenu služieb a zotrvať po dobu viazanosti v zmluvnom vzťahu a nedať podnet k ukončeniu zmluvného vzťahu právnym predchodcom navrhovateľa. Z predloženej faktúry zo dňa 22.5.2009 mal súd preukázané, že odporca nezaplatil navrhovateľovi zmluvnú pokutu vo výške 331,94 Eur (10.000,- Sk). Navrhovateľ ani v žalobnom návrhu a ani vo faktúre neuviedol, za porušenie akej povinnosti účtoval odporcovi túto sankciu. V predmetnej žalobe sa nedomáhal zaplatenia ceny za poskytnutie služieb. Z registra C tamojšieho súdu bolo zistené, že rozsudkom tamojšieho súdu zo dňa 24.1.2012 č.k. 19C/76/2011-59, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.2.2012, bola určená zmluvná podmienka, týkajúca sa zmluvnej pokuty, za neprijateľnú a z toho dôvodu neplatnú. Právny

vzťah medzi navrhovateľom a odporcom vznikol na základe zmluvy o pripojení, Dodatkom k nej a všeobecnými zmluvnými podmienkami. Tento vzťah je možné považovať za zmiešanú zmluvu podľa § 491 Občianskeho zákonníka, ktorá obsahuje prvky zmluvy o pripojení podľa zák. č. 610/2003 Z.z. ako aj prvky kúpnej zmluvy podľa § 588 Občianskeho zákonníka. Súd konštatoval, že predmetná zmluva o pripojení s dodatkom, uzavretá medzi účastníkmi dňa 3.4.2007, má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pretože jej obsah odporca nemohol podstatným spôsobom zmeniť, pretože návrh zmluvy bol už vopred pripravený, predtlačný ku každému typu služieb a každému typu mobilného telefónu. V prejednávanej veci súd skúmal zmluvu o pripojení z hľadiska ochrany spotrebiteľa a zistil, že navrhovateľ sa domáhal od odporcu iba zaplata zmluvnej pokuty, o ktorej ako o neprijateľnej zmluvnej podmienke už bolo právoplatne tamojším súdom rozhodnuté. V konaní tamojšieho súdu sp. zn. 19C/76/2011 bola táto podmienka určená za neplatnú. Ďalším dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom, ktorý žiadnym dôkazom nepreukázal porušenie zmluvnej povinnosti odporcom (napr. predloženie nezaplatených faktúr "hovorného", súdny spor o zaplata "hovorného", atď.), ktorá mala byť zabezpečená zmluvnou pokutou. Zo zmluvy o pripojení s dodatkom vyplýva, že zmluva o pripojení bola uzavretá na dobu určitú v zmysle § 43 ods. 2 vety druhej zák. č. 610/2003 Z.z. a to na dobu uvedenú v zmluve ako "dobu viazanosti". Pokiaľ došlo zo strany navrhovateľa k "ukončeniu" zmluvného vzťahu z dôvodov uvedených v zmluve, išlo o výkon práva navrhovateľa resp. jeho právneho predchodcu, ktoré nie je možné sankcionovať zmluvnou pokutou. Sankcionovať zmluvnou pokutou by bolo možné iba nesplnenie si dohodnutých povinností odporcom ako napr. neplata ceny za poskytnuté služby riadne a včas. Avšak i bez preukázania výšky nedoplatkov za "hovorné" súd považoval zmluvnú pokutu za neuhradenie faktúr za "hovorné" vo výške 331,94 Eur za neprímerane vysokú. Zo zmluvy o pripojení a Dodatku k tejto zmluve vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa predal odporcovi mobilné zariadenie za zľavnenú cenu, avšak neuviedol v zmluve výšku poskytnutej zľavy a zároveň nebola dohodnutá povinnosť odporcu vrátiť mobilné zariadenie navrhovateľovi v prípade ukončenia zmluvného vzťahu pred uplynutím dohodnutej doby trvania t.j. "doby viazanosti" alebo zaplata hodnoty mobilného zariadenia. Z toho vyplýva, že odporca po "ukončení" zmluvného vzťahu navrhovateľom nemal právnu povinnosť vrátiť mobilné zariadenie a ani zaplata jeho hodnotu (či už zostatkovú, alebo vo výške poskytnutej dotácie), čím nebol splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti odporcu za škodu (porušenie právnej povinnosti) a nebol dôvod ďalej skúmať ďalšie zákonné predpoklady. Súd zamietol žalobný návrh aj z uvedeného dôvodu. Súd v zmysle § 142 ods.1 a § 150 ods. 2 O.s.p. priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane úspešného odporcu náhradu trov konania vo výške 20% z dôvodu, že išlo o drobný spor a išlo o hromadné zastupovanie vo viacerých sporoch s rovnakým navrhovateľom a právnym titulom. Trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia za 2 úkony (prevzatie veci dňa 9.9.2012, vyjadrenie zo dňa 30.5.2012) po 29,88 Eur, 2x 7,63 Eur režijný paušál, spolu 75,02 Eur, z toho 20% predstavuje sumu 15,- Eur.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná a zaviazá vedľajšieho účastníka nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 25,31 eur. Odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. f) a § 132 O.s.p.. Namietal neúčelnosť uplatnených a priznaných trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Vedľajší účastník je v tomto prípade združenie založené za účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie má v zmysle ust. § 93 ods. 2 O.s.p. zvýhodnené postavenie voči ostatným občianskym združeniam už tým, že v konaní nemusí preukazovať právny záujem na výsledku sporu. Dané združenie by malo disponovať takým personálnym substrátom, ktorý je schopný poskytnúť právne služby a orientovať sa v oblasti spotrebiteľského práva. Navrhovateľ konštatoval, že nepopiera ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, ale spochybňuje účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia, ako subjektu odborne spôsobilého, a z toho dôvodu aj zákonom privilegovaného subjektu. Spochybnil však účelnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania tým, že sám neposkytol ochranu práv žalovanému ako spotrebiteľovi, ale ju poskytol prostredníctvom advokáta, za ktorého služby žiada priznať trovy právneho zastúpenia. Zastával názor, že trovy, ktoré vznikli, sú len účelové. Združenia na ochranu spotrebiteľa ako vedľajší účastníci hromadne vstupujú do súdnych konaní automaticky zastúpené právnym zástupcom bez toho, aby vopred vedeli o konkrétnych okolnostiach sporu. Vedľajší účastník, ako odborne spôsobilý subjekt, poukázal iba na ustanovenia a rozhodnutia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, na ktoré je súd povinný prihliadať ex off. Na túto skutočnosť poukázal aj Okresný súd Banská Bystrica vo svojom rozhodnutí 13C/54/2012. Podľa navrhovateľa vedľajší účastník do konania nevniesol žiaden prínos,

keďže nepoukázal na inú skutočnosť, na ktorú súdy nemajú povinnosť prihliadnúť z úradnej povinnosti. Činnosť spotrebiteľského združenia je podporovaná Ministerstvom hospodárstva SR aj prostredníctvom dotácií na zastupovanie spotrebiteľov v konaniach pred súdmi, a tým hradí ich výdavky a podporuje ich odbornosť v oblasti ochrany práv spotrebiteľov. Navrhovateľ mal za to, že prijatím štátnej dotácie a priznaním náhrady trov konania by bola dvakrát hradená účasť vedľajšieho účastníka v konaní. Vzniká tak pochybnosť či cieľom vedľajšieho účastníka je skutočne ochrana spotrebiteľa alebo profit z náhrady trov právneho zastúpenia. S poukazom na ustanovenie § 93 ods. 1, 2 O.s.p. mal za to, že podstatnou podmienkou vstupu vedľajšieho účastníka do konania je súhlas hlavného účastníka na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 188/212 zo dňa 05.02.2013. Účel procesnej pomoci vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi v sporovom konaní môže byť naplnený, len ak hlavný účastník konania s týmto vstupom súhlasí. K ustanoveniu § 101 ods. 3 O.s.p. uviedol, že výzva adresovaná účastníkom uvedená v tomto ustanovení sa použije vtedy, ak súd bude vyzývať účastníkov, aby sa vyjadril o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania. Žalobca ďalej poukázal, že Ministerstvo hospodárstva SR niektorým spotrebiteľským združeniam udeľuje dotáciu na zastupovanie spotrebiteľov v konaní pred súdmi, napríklad Združeniu na ochranu spotrebiteľa HOOS bola dňa 29.02.2012 udelená dotácia vo výške 4000 eur.

Vedľajší účastník a odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie aj vedľajší účastník. Mal za to, že súd vec nesprávne právne posúdil. V súvislosti s dôvodnosťou plnej náhrady trov vedľajšieho účastníka aj v tzv. drobných sporoch poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 30.04.2012 č.k. 9Co/59/2012-69 a na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 14.06.2012 vo veci Banco Espanol C618-10. Uviedol, že v danom prípade je súd povinný priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v plnej výške, lebo aj náhrada trov konania v plnej výške je jedným z prostriedkov, ako možno odstrašiť navrhovateľa od podávania ďalších nedôvodných žalôb a môže, pri jej dôslednom uplatnení zo strany súdov, zabrániť ďalšiemu súvislému a masívnemu uplatňovaniu neprijateľných zmluvných podmienok oproti spotrebiteľom. Súd mal v danej veci aplikovať ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. a vylúčiť aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p.. Dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 251/2009, podľa ktorého aj pri výklade a aplikácii § 150 O.s.p. je povinný súd mať vždy na zreteli účel súdneho konania, teda poskytovanie súdnej ochrany právam účastníkom. V danom prípade bola činnosť vedľajšieho účastníka v súlade s účelom súdneho konania a práve v dôsledku činnosti vedľajšieho účastníka sa poskytla náležitá ochrana odporcovi - spotrebiteľovi. Navrhovateľ masívne na súdoch v Slovenskej republike v tisíckach konaní uplatňuje neprijateľné zmluvné podmienky. Vzhľadom na neexistenciu databázy vyhlásených neprijateľných zmluvných podmienok, môže sa bežne stať, že iný súd mu plnenie prizná. Vzhľadom na uvedené považoval trovy vedľajšieho účastníka v konaní jednoznačne za účelne vynaložené. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovateľovi prizná náhradu trov konania vo výške 68,38 eur a zároveň zaviazal navrhovateľa na povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 21,09 eur.

Navrhovateľ a odporca sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. napadnutom rozsahu (vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka) bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi podľa § 220 O.s.p. zmeniť.

Povinnosť nahradiť trovy konania sa v zmysle § 142 O.s.p. spravuje zásadou úspechu vo veci.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal voči odporcovi zaplata častky 331,94 eur s príslušenstvom. Dôvodom zamietnutia žalobného návrhu navrhovateľa v celom rozsahu bola skutočnosť, že navrhovateľ sa domáhal od odporcu iba zaplata zmluvnej pokuty, o ktorej ako o neprijateľnej zmluvnej podmienke už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní tamojšieho súdu

sp. zn. 19C/76/201. Ďalším dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom, ktorý žiadnym dôkazom nepreukázal porušenie zmluvnej povinnosti odporcom, ktorá mala byť zabezpečená zmluvnou pokutou. Ako posledný dôvod zamietnutia súd prvého stupňa uviedol skutočnosť, že nebol splnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti odporcu za škodu (porušenie právnej povinnosti), pretože odporca po "ukončení" zmluvného vzťahu navrhovateľom nemal právnu povinnosť vrátiť mobilné zariadenie. V zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. má odporca, ktorý má vo veci plný úspech, právo na náhradu trov konania. Vedľajší účastník na strane odporcu mal rovnako ako odporca v konaní úspech, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. taktiež voči neúspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania. Odporcovi preukázateľne žiadne trovy nevznikli, a preto mu ich súd prvého stupňa nepriznal.

Čo sa týka náhrady trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2. V danej veci vedľajší účastník vstúpil do konania v záujme ochrany spotrebiteľa - odporcu. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil, jeho právny zástupca zastúpenie riadne prevzal a doručil súdu písomné vyjadrenie k veci na začatie konania, v ktorom právne kvalifikovane vzniesol námietku neprijateľnosti zmluvného dojednanja o zmluvnej pokute, preto nie je dôvod na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd odvolanie navrhovateľa za neopodstatnené.

Odvolací súd mal ďalej za to, že súd prvého stupňa síce správne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, avšak nesprávne uplatnil na danú vec moderačné právo, keď znížil náhradu trov konania v zmysle § 150 ods. 2 O.s.p. a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania len vo výške 20 %.

Podľa § 200 ea ods. 1 O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 Eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu v osobitných prípadoch nepriznať alebo znížiť trovy konania, resp. ich náhradu. Aplikácia tohto ustanovenia je zákonom viazaná na splnenie dvoch podmienok. Prvou je skutočnosť, že ide o drobný spor a druhou skutočnosť, že trovy konania, ktorých náhradu si účastník konania uplatňuje, sú neprimerané voči pohľadávke, ktorá je predmetom konania.

V danej veci bola predmetom konania pohľadávka navrhovateľa na zaplatenie 331,94 eur. Jedná sa teda o tzv. drobný spor, keď predmet konania nedosahuje výšku 1.000 eur a nejde o vec uvedenú v § 200ea ods. 2 O.s.p. Tým je splnená prvá z dvoch podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Druhá podmienka, že trovy konania, ktorých náhradu si účastník konania uplatňuje, musia byť neprimerané voči pohľadávke, ktorá je predmetom konania, však splnená nebola. V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že náhrada trov konania vedľajšieho účastníka v plnej výške predstavuje 75,02 eur, pričom po uplatnení moderačného práva mu priznal 20 % z tejto sumy, t.j. 15 eur. Vzhľadom na pomer výšky trov konania k sume, ktorá bola predmetom konania, krajský súd nepovažuje za správne uplatniť moderačné právo v danom prípade, a má za to, že vedľajšiemu účastníkovi patrí plná náhrada trov konania. Odvolací súd taktiež konštatuje, že súd prvého stupňa nesprávne vyčíslil plnú výšku trov, z ktorej po uplatnení moderačného práva priznal vedľajšiemu účastníkovi 20%, pričom správne mala znieť 68,38 eur a nie 75,02 eur.

Preto odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Náhrada trov konania vedľajšieho účastníka pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 68,38 eur. V danej veci sa navrhovateľ podaným návrhom proti odporcovi domáhal zaplata 331,94 eur s príslušenstvom, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sa určuje len z istiny (nie z príslušenstva) a podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnej v čase vykonania úkonov právnych služieb /rok 2012/, predstavuje 26,56 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal 2 úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky) a vyjadrenie k žalobnému návrhu (§ 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky), za ktoré mu patrí tarifná odmena v celkovej výške 53,12 eur. Podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky patrí právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 2 x 7,63 eur, t.j. spolu vo výške 15,26 eur. Trovy právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa tak spolu predstavujú sumu vo výške 68,38 eur.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 16,11 eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 68,38 eur, predstavujúca náhradu trov konania, a preto vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., vypočítaná z tejto hodnoty za 1 úkon právnej pomoci 16,60 eur, znížená na polovicu základnej sadzby, t.j. 8,30 eur za podanie odvolania dňa 28.08.2013, režijný paušál 7,81 eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 16,11 eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.